

Top 100 van het Tennis

*De honderd grootste tennissers en tennissters
aller tijden sinds 1877*

Wilfred Luijckx

Eerder verschenen in deze reeks:

Top 100 van de Nederlandse Sport, De 100 grootste sporters, trainer/coaches, bestuurders, teams uit de Nederlandse sportgeschiedenis, Uitgeverij Eigen Boek, 2013, €14,25, ISBN 978-94-6129-148-6

Top 50 van de Belgische Sport, De 50 grootste Belgische sporters uit de geschiedenis, Uitgeverij Eigen Boek, 2013, €9,75, ISBN 978-94-6129-142-4

Het Wereldkampioenschap Voetbal Aller Tijden, De beste voetballers ooit gaan met elkaar de strijd aan op het wereldkampioenschap voetbal aller tijden, Uitgeverij Mijnbestseller.nl, 2014, €13,95, ISBN 978-94-6254-460-4

Top 100 van het Wielrennen, De beste 100 wielrenners aller tijden op basis van uitslagen van bijna 8000 gereden wedstrijden, Uitgeverij Mijnbestseller.nl, 2015, €13,95, ISBN 978-94-6254-188-7

Top 100 van het Schaatsen, De honderd beste schaatsers en schaatssters aller tijden sinds 1892, Uitgeverij Mijnbestseller.nl, 2015, €13,95, ISBN 978-94-6318-932-3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt op enige wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming. © 2016

Voorwoord

Roger Federer en Serena Williams hebben respectievelijk het mannen- en het damstennis sinds de eeuwwisseling kleur gegeven. Nu beiden in de herfst van hun loopbaan gekomen zijn worden ze niet zelden uitgeroepen tot de beste tennissers aller tijden. Dat is makkelijk gezegd, maar tot op heden zijn dergelijke uitspraken nog niet onderbouwd. Federer heeft de meeste grandslamtitels in het enkelspel bij de mannen gewonnen en Williams heeft de meeste grandslamtitels bij de vrouwen gewonnen in het open era. Maar maakt beiden dat de beste tennissers ooit, of is dat te kort door de bocht?

Er zijn in het recente verleden een aantal ranglijsten opgemaakt met de beste tennissers aller tijden. In het boek van Richard Krajicek uit 2009, beschrijft de Nederlander de beste 19 tennissers aller tijden. In 2005 publiceerde Tennis Magazine een top 100 van het Open Era (tennis sinds 1968). Beide ranglijsten waren mijn inziens niet compleet. De eerste bestond alleen uit mannen, de andere alleen uit van de afgelopen vijftig jaar. De beste poging was in 2012 van Tennis Channel. Zij publiceerden een complete top 100 met mannen en vrouwen van alle tijdperken. Echter, de keuze was volledig subjectief en niet onderbouwd met feiten en cijfers. Voor de volledigheid volgen hier top van de ranglijsten.

<i>Tennis Channel (2012)</i>	<i>Tennis Mag.('05) va '68</i>	<i>R. Krajicek (2009)</i> <i>(alleen mannen)</i>
1. R. Federer	1. P. Sampras	1. R. Federer
2. R. Laver	2. M. Navrátilová	2. B. Borg
3. S. Graf	3. S. Graf	3. R. Laver
4. M. Navrátilová	4. C. Evert	4. P. Sampras
5. P. Sampras	5. B. Borg	5. I. Lendl
6. R. Nadal	6. M. Court	6. A. Agassi
7. B. Borg	7. J. Connors	7. J. McEnroe
8. M. Court	8. R. Laver	8. B. Tilden
9. C. Evert	9. B. Jean King	9. J. Connors
10. B. Jean King	10. I. Lendl	10. R. Nadal
11. D. Budge	11. J. McEnroe	11. M. Willander
12. A. Agassi	12. A. Agassi	12. K. Rosewall
13. J. McEnroe	13. M. Seles	13. S. Edberg
14. S. Williams	14. S. Edberg	14. P. Gonzalez
15. J. Connors	15. M. Willander	15. B. Becker
16. B. Tilden	16. J. Newcombe	16. J. Newcombe
17. R. Emerson	17. S. Williams	17. D. Budge
18. I. Lendl	18. B. Becker	18. G. Vilas
19. M. Seles	19. R. Federer	19. R. Emerson
20. K. Rosewall	20. K. Rosewall	

Ik wil graag een onderbouwde poging doen om de vraag te beantwoorden; "Wat zijn de honderd grootste tennissers en tennissters aller tijden?" Ik kies voor eenzelfde manier als in mijn laatste twee boeken "Top 100 van het Wielrennen" en "Top 100 van het Schaatsen". Per geleverde prestatie worden er punten toegekend, opgeteld en gerangschikt. Alles compleet in een overzicht, met een korte biografie van de sporter erbij. Alle tijdperken zijn vertegenwoordigd met mannen en vrouwen in dezelfde ranglijst. Om zodoende tot de ultieme tennis top 100 te komen.

Toen ik aan deze opdracht begon had ik de volgende methode in gedachte. We nemen de prestaties van de tennissers op de grandslamtoernooien (Australian Open, Roland Garros, Wimbledon en US Open) en kennen de punten toe zoals nu gebruikelijk is bij het opstellen van de wereldranglijsten. Deze vier toernooien bestaan immers al ruim honderd jaar en worden als de belangrijkste wedstrijden gezien. Bovendien worden ze in verschillende seizoenen, op verschillende ondergronden en op verschillende continenten gespeeld. Alle spelers worden op deze manier op een eerlijke manier met elkaar vergeleken. Het zou een hele klus worden om alles uit te rekenen en te rangschikken, maar het uitgangspunt was helder.

De eerste hobbeldie ik tegenkwam, was het verschil in puntentelling voor mannen en vrouwen voor dezelfde prestaties op een grandslamtoernooi.

	winnaar	finale	½ fin	¼ fin	4e r.	3e r.	2e r.	1e r.
dames	2000	1300	780	430	240	130	70	10
mannen	2000	1200	720	360	180	90	45	10

Het doel was om te komen tot één "Top 100 van het Tennis" voor zowel mannen, als vrouwen. Door de verschillende manier van puntentelling zou er een correctie moeten plaatsvinden. Dat was voor latere zorg.

Ik besloot om te beginnen met de meest recente toptennissers en dan steeds verder terug in de tijd te gaan. Toen ik in de jaren zestig was beland, maakte ik een voorlopige tussenstand op, om te controleren of ik op de juiste weg was.

1. Roger Federer	60.235 ptn.	1. Chris Evert	70.960 ptn.
2. Novak Djokovic	45.080 ptn.	2. Martina Navrátilová	69.080 ptn.
3. Rafael Nadal	41.115 ptn.	3. Serena Williams	64.400 ptn.
4. Jimmy Connors	40.435 ptn.	4. Steffi Graf	64.220 ptn.
5. Pete Sampras	40.385 ptn.	5. Margaret Court	63.480 ptn.
6. Ivan Lendl	39.845 ptn.	6. Billie Jean King	45.000 ptn.

Interessante tussenstand, maar gevoelsmatig klopten er een aantal dingen niet helemaal. Zoals ik ook in mijn laatste twee boeken heb aangehaald: als de berekende lijst niet overeenkomt met het gevoel, klopt de berekening niet. Dat is iets anders, dan naar het antwoord toerekenen dat je op voorhand voor ogen hebt. Tijd voor een nadere analyse.

Ten eerste verraste mij de eerste plaats bij de vrouwen van Chris Evert. Ze heeft minder grandslamtitels (18), dan Margaret Court (24), Steffi Graf (22) en Serena Williams (22). Ze stond minder weken bovenaan de wereldranglijst dan Navrátilová, Graf en Williams. Bovendien won ze geen echte Grand Slam zoals Court (1970) en Graf (1988) wel hadden gedaan. Is het gerechtvaardigd en misschien beter om bonuspunten toe te kennen als iemand een Grand Slam heeft behaald? De moeilijkste ereprijs in het tennis? Interessante gedachte om het achterhoofd te houden.

Bovendien scoort Evert met deze puntentelling slechts 2,6% meer punten dan Navrátilová, terwijl de geboren Tsjechische het enkelspel succesvol combineerde met het (gemengd) dubbelspel en Evert zich vrijwel volledig concentreerde op het enkelspel. Zou het niet beter zijn om het dubbelspel ook mee te laten tellen, maar veel minder zwaar dan het enkelspel? Op die manier wordt er onderscheid gemaakt tussen tennissers die in het enkelspel ongeveer evenveel wonnen (zoals Evert en Navrátilová), terwijl de ene sporter zich concentreerde op het enkelspel en de andere alle onderdelen combineerde. Ook iets om over na te denken.

Ten tweede viel me de lage plaats van Rod Laver op. Hij stond in de tussenstand op plaats tien bij de mannen, nog achter Emerson, Agassi en Rosewall. Terwijl ik nog niet halverwege de 140-jarige tennisgeschiedenis was! Bovendien moest ik in een later stadium de mannen en vrouwen nog samenvoegen. Is een "Top 100 van het Tennis" wel geloofwaardig met de tennislegende Rod Laver rond plaats 25? Het antwoord was kort maar krachtig: "Nee!"

Een nadere analyse van de prestaties van Laver geeft wederom aan dat het niet toekennen van bonuspunten voor zijn twee Grand Slams (1963 en 1969) in het nadeel zijn van deze veelzijdige Australiër. Bovendien is Laver samen met Emerson en Rosewall de enige in de top tien bij de mannen, die het enkelspel combineerde met het dubbelspel. Deze twee onvolkomenheden in de gehanteerde puntentelling heb ik ook aangehaald bij de voorlopig eerste plaats van Chris Evert bij de dames.

Maar bij Laver (en ook bij Ken Rosewall) speelt er nog een derde factor een rol: de scheiding tussen amateur- en prof tennis vóór 1968. Rod Laver speelde tussen 1963 en 1967 in het profcircuit. Daarom was hij niet welkom bij de grandslamtoernooien. Echter bij de profs haalde Laver wel diverse grote toernooizeges in een tijdperk waarin de proftoernooien minstens even sterk bezet waren als de grandslamtoernooien, die enkel amateurtennissers op de deelnemerslijst hadden staan.

Laver heeft relatief kort bij de profs gespeeld. Maar er zijn tennissers, die het merendeel van hun loopbaan in het profcircuit hebben gespeeld. Die hebben weinig/geen punten gescoord op de grandslamtoernooien en zouden met bovenstaande puntentelling niet in de "Top 100 van het Tennis" voorkomen. De puntentelling die ik in eerste instantie voor ogen had leek niet de meest geschikte.

Zeker omdat er naast het aparte profcircuit tussen 1927 en 1967 in de jaren 1913 en 1923 aparte wereldkampioenschappen gras, indoor en gravel werden georganiseerd, die destijds als zeer belangrijk werden beschouwd. Ook over de definitie wanneer een editie van de grote toernooien als grandslam mag worden aangemerkt, is voor discussie vatbaar. Ook op deze kwestie ga ik verder in, alvorens tot een puntentelling te komen en uiteindelijk tot de ultieme "Top 100 van het Tennis".

Veel leesplezier, Wilfred Luijckx

Geschiedenis van het tennis

PRE ILTF GRANDSLAMTOERNOOIEN (1877-1913)

Eind zestiende eeuw werd er in Frankrijk al een racketsport bedreven die veel gelijkenissen vertoonde met het huidige tennis. Het eerste officiële toernooi in het moderne tennis werd gehouden van 9 tot en met 19 juli 1877 in de Londense voorstad Wimbledon. In totaal namen 22 mannen deel, allen uit het Verenigd Koninkrijk. Vanaf 1884 mochten vrouwen meedoen en kwam er ook een herendubbeltoernooi. Het toernooi van Wimbledon groeide in snel tempo uit tot het belangrijkste grastennistoernooi ter wereld.

Van 31 augustus tot en met 3 september 1881 werd het eerste grote Amerikaanse tennistoernooi gehouden: het United States National Championships. Er werd gestreden om de heren enkel- en herendubbeltitel. Daarna werd het toernooi uitgebreid met dames enkel (1884), damesdubbel (1887) en gemengd dubbel (1892). In de eerste decennia was het vooral een Amerikaanse aangelegenheid. Soms waagde een Britse speler de oversteek over de Atlantische Oceaan, heel sporadisch deed een Australische tennisser mee, maar over het algemeen namen er Amerikaanse tennissers deel in New York. Pas ná de Eerste Wereldoorlog werd het deelnemersveld steeds internationaler. Het toernooi evolueerde van Amerikaans kampioenschap naar internationale wedstrijd in de jaren twintig. Tot en met 1974 werd er gespeeld op gras, daarna drie jaar op gravel en sindsdien op hardcourt.

Sinds 1891 wordt het Championnat de France (Frans nationaal tenniskampioenschap) gehouden in Parijs. Tot en met 1924 was dit toernooi alleen toegankelijk voor leden van de Franse Tennisbond. Een groot misverstand in de tenniswereld is, dat alleen Fransen mochten deelnemen. Niet correct! Immers, tijdens de eerste decennia hebben talloze niet-Fransen meegedaan, die echter wél in het bezit waren van een Franse tennislicentie. Daarom konden ook buitenlanders deelnemen aan het Roland Garros (zoals het toernooi sinds 1928 heet). Zo is de allereerste winnaar van het heren enkel in 1891 de Engelsman Briggs en een jaar later stond de Amerikaan Fassit in de finale. Sinds de eerste editie wordt dit toernooi georganiseerd in Parijs op gravel (in de beginjaren vaak een combinatie van zand en gravel).

Het laatst opgerichte toernooi van de huidige grandslamtoernooien is de Australian Open. Sinds 1905 wordt jaarlijks in de Australische zomer ("onze" winter) dit toernooi georganiseerd voor mannen enkel en dubbel. Sinds 1922 kreeg het toernooi een compleet programma, toen het dames enkel, dames dubbel en gemengd dubbel werden toegevoegd. Tot en met 1987 werd er op gras gespeeld, sindsdien op hardcourt. In de eerste jaren heette het toernooi het kampioenschap van Australazië, oftewel Australië en Nieuw-Zeeland. Daarna werd het toernooi omgedoopt tot de Australian Championships. In de

beginjaren deden er sporadisch Britten of Amerikanen mee. Pas vanaf de jaren 30 kreeg het toernooi een meer internationaal deelnemersveld.

WERELDKAMPIOENSCHAPPEN (1913-1923)

Op 1 maart 1913 werd de ILTF (International Lawn Tennis Federation) opgericht, de Wereldtennisbond. Na de oprichting van de ILTF, werd het toernooi van Wimbledon gepromoveerd tot World Grass Court Championship. Kortom, het wereldkampioenschap grastennis. Bovendien werden het damesdubbel en gemengd dubbel toegevoegd aan het programma. Zodoende kreeg het WGCC (World Grass Court Championship) een volwaardig programma. Wimbledon kreeg hierdoor een hogere status dan de andere drie grote toernooien, die later tot grandslamtoernooien zouden uitgroeien.

Daarnaast kwamen er nog twee andere wereldkampioenschappen, waardoor deze drie de eerste "Majors" werden genoemd. Oftewel de belangrijkste tennistoernooien van het jaar. Het wereldkampioenschap indoortennis was het World Covered Court Championship (WCCC). Dit indoortoernooi werd altijd op een houten ondergrond gespeeld op verschillende locaties.

Het World Hard Court Championship (WHCC) werd tussen 1912 en 1923 op de gravelvelden van Parijs gehouden, waar ook het Franse nationaal tenniskampioenschap werd georganiseerd. Behalve in 1922, toen er werd uitgeweken naar Brussel. In feite werd het eerste toernooi van de WHCC in 1912 al vóór de oprichting van de ILTF in 1913 gehouden.

Het promoveren van Wimbledon tot het wereldkampioenschap grastennis was tegen het zere been van de Amerikanen. Zijn vonden dat hun eigen grastoernooi, de US Championships (voorloper van de US Open), minstens evenveel status verdiende als Wimbledon. De Amerikaanse tennisbond zag daarom af van het lidmaatschap bij de oprichting van de ILTF.

AMATEUR GRANDSLAMTOERNOOIEN (1924-1967)

Vanaf 1924 veranderde het tennislandschap voorgoed. Op een congres van de ILTF in het najaar van 1923 werd beslist om de drie wereldkampioenschappen af te schaffen. Dat wil zeggen, het World Covered Court Championship werden opgeheven. Het World Grass Court Championship kreeg weer zijn oude naam "The Championships Wimbledon". Het Franse kampioenschap werd opengesteld voor alle nationaliteiten vanaf 1925 en "fuseerde" als het ware met de World Hard Court Championships tot een "Open Franse Tenniskampioenschappen". In 1924 waren de Olympische Spelen in Parijs. Daarom werd het eerste echte "Frans Open" een jaar uitgesteld en ging in 1925 van start.

Daarnaast werden de US Championships en de Australian Championships door de internationale tennisbond samen met Wimbledon en Roland Garros tot de nieuwe vier Majors uitgeroepen. Reden genoeg voor de Amerikaanse tennisbond om definitief lid te worden van de Wereldtennisbond. Overigens

kwam de term grandslamtoernooi pas in de jaren dertig in zwang. De ILTF stelde wel een aantal voorwaarden aan de organisatie van de vier grote toernooien. Zo moesten de beste spelers geplaatst worden, om zo elkaar te ontlopen in de eerste rondes. En moest er in alle categorieën een toernooi zijn (mannen, vrouwen, dubbel en mix).

PRO SLAM TOERNOOIEN (1927-1967)

De ILTF hield samen met de grandslamtoernooien strikt vast aan de amateursport. Officieel was enkel een onkostenvergoeding voor de spelers toegestaan. Doordat de populariteit van het tennis toenam, kon men niet voorkomen dat er een profcircuit ontstond. Drie van deze proftoernooien werden gezien als de grandslamtoernooien van het proftennis, oftewel de Pro Slam-toernooien.

In 1927 werden voor het eerst de US Pro Tennis Championships gehouden, kortweg de US Pro. In 1930 volgde de Franse variant: French Pro Championships op gravel. Vanaf 1934 werd in Londen het indoortoernooi, Wembley Pro georganiseerd. Daarnaast had je nog talloze andere grote proftennistoernooien zoals het Australian Pro, Tournament of Champions en German Pro Championships. Geen van deze toernooien verkreeg de status van de drie belangrijkste proftenniswedstrijden. Een dergelijk profcircuit is voor vrouwen nooit helemaal uit de verf gekomen.

OPEN ERA (VANAF 1968)

Na de Australian Championships in 1968 was er geen houden meer aan. Van puur amateurisme was op de ILTF toernooien al lang geen sprake meer. Bovendien stapten steeds meer aansprekende tennissers over naar het proftennis. In het voorjaar van 1968 werd de scheiding tussen tennisprofs en de zogenaamde amateurs opgeheven.

Het toernooi van Roland Garros in 1968 was het eerste grandslamtoernooi waar iedereen welkom was. Sinds 1972 staan alle mannentoernooien op het hoogste niveau (behalve de grandslamtoernooien) onder toezicht van de ATP (Associatie voor Tennis Professionals) en de vrouwentoernooien staan vanaf 1973 onder toezicht van de WTA (Womens Tennis Associatie). Ook mochten alle tennissers weer deelnemen aan de Davis Cup, de landenwedstrijd voor mannen, die onder de vlag van de ITF viel. In 1977 verviel tevens de L van Lawn (gras) in de naam ILTF.

TENNISWEDSTRIJDEN VOOR LANDEN (VANAF 1900)

De Amerikaan Dwight Davis bedacht in 1900 een landenwedstrijd tussen de beste Britse en Amerikaanse tennissers. Vanaf 1904 deden Frankrijk en België voor het eerst mee, gevolgd door Oostenrijk en een combinatieteam van Australië en Nieuw-Zeeland. Inmiddels strijden meer van honderd landen om de Davis Cup (genoemd naar de bedenker). Hoewel de Davis Cup aan prestige

heeft ingeboet, wordt deze binnen de tenniswereld als een grote prijs gezien. Zeker gezien de lange geschiedenis van de wedstrijd.

In 1963 kregen de dames onder de naam Fed Cup hun eigen landenwedstrijd. Net als in de Davis Cup worden er vier enkelwedstrijden gespeeld en één dubbelpartij. Het land dat minimaal drie wedstrijden wint, is winnaar. Zowel in de Davis Cup als in de Fed Cup worden de wedstrijden gedurende het hele jaar gespeeld in vaste weekenden.

Het gemengd dubbel kreeg in 1989 ook zijn eigen landenwedstrijd. Jaarlijks strijden acht landen begin januari in het Australische Perth om de Hopman Cup. De wedstrijd gaat om twee enkelpartijen en een gemengd dubbelpartij. De twee winnaars van de poule van vier spelen de finale.

OLYMPISCHE SPELEN (1896-1924, VANAF 1988)

Op de eerste Olympische Zomerspelen in 1896 werd er al gestreden om de herenenkel- en herendubbeltitel. Daarna werden de onderdelen dames enkel, gemengd dubbel en damesdubbel toegevoegd. In 1908 en 1912 waren er ook indoortitels te winnen. De Olympische titel stond destijds zeer hoog aangeschreven. Toentertijd was het niet voor alle spelers weggelegd om de wereld over te reizen om de grote toernooien te spelen. Maar voor een Olympische medaille wilde iedereen wel eens in de vier jaar een lange reis maken. Na de Olympische Spelen van 1924 werd het tennis geschrapt van de Olympische kalender. De grandslamtoernooien kregen vanaf toen de belangrijkste status.

In 1968 keerde tennis eenmalig terug als demonstratiesport. En in 1984 stond tennis wéér op het Olympisch programma als demonstratiesport. Om vanaf 1988 definitief terug te keren op de Olympische kalender. Echter, de status van de grandslamtoernooien was inmiddels dusdanig groot, dat een Olympische titel iets minder hoog staat aangeschreven dan een grandslamtitel.

WERELDKAMPIOENSCHAPPEN/TOUR FINALS (VANAF 1970)

Sinds 1970 organiseert de ATP een officieus wereldkampioenschap voor mannen. De beste acht tennissers en beste acht dubbelparen strijden om de wereldtitel op het einde van het tennisseizoen in november. Dit toernooi heeft al diverse namen gehad, maar is nu bekend onder de naam ATP Tour Finals. Vanaf 1972 kregen ook de dames hun eigen wereldkampioenschap enkel en dubbel. Al snel werd dit toernooi als belangrijkste prijs gezien na de grandslamtitels en wordt ook zo gewaardeerd met punten voor de wereldranglijst.

Herdefinitie grandslamtoernooi/major

De algemeen gangbare telling voor het aantal grandslamtitels is vrij eenvoudig. Alle titels behaald op de Australian Open/Australian Championships, Wimbledon en de US Open/US Championships tellen mee, alsmede de titels van Roland Garros sinds 1925 (tot en met 1924 mochten enkel tennissers meedoen met een Franse tennislicentie). Met deze telling kom je tot de volgende eeuwige ranglijsten.

	Mannen enkel	Mannen totaal	Vrouwen enkel	Vrouwen totaal
1	Federer 17	Emerson 28	Court 24	Court* 64
2	Sampras 14	Newcombe* 26	Graf 22	Navrátilová 59
3	Nadal 14	Woodbrigde 23	S. Williams 22	King 39
4	Emerson 12	B.Bryan 23	Wills 19	S. Williams 38
5	Djokovic 12	Sedgeman 22	Evert 18	Osborne 37
6	Laver 11	Tilden 21	Navrátilová 18	Hart 35
7	Borg 11	Laver 20	King 12	Brough 35
8	Tilden 10	M. Bryan 20	Seles/Connolly 9	Wills 31

*Newcombe heeft één en Court heeft twee gedeelde mix dubbeltitels van de Australian Open, omdat de finales niet werden gespeeld. Ze worden door de ITF volwaardig meegeteld. Maar hierover is discussie, omdat ze niet daadwerkelijke de titel hebben gewonnen.

Echter, in het najaar van 1923, bepaalde het congres van de ILTF dat deze vier toernooien de vier belangrijkste tenniswedstrijden van het jaar zouden worden. Tijdens de eerste tien jaar sinds de oprichting van de Wereldtennisbond in 1913, waren de drie wereldkampioenschappen (gras, gravel, indoor) de grootste toernooien (Wimbledon werd toen omgedoopt tot World Grass Championships). Bovendien was tennis tussen 1896 en 1924 Olympisch en dus zeer belangrijk en aansprekend voor de tenniswereld.

Is het logisch om de gehanteerde manier tellen van de belangrijkste toernooioverwinningen te behouden? Is het toernooi van de Australian Championships in pakweg 1908 als grandslamtoernooi oftewel "major" te beschouwen? Was Wimbledon bij de oprichting in 1877 al direct een toptoernooi? Hechtte een tennisser in 1900 meer waarde aan het winnen van de US Championships of aan Olympisch goud? Of moeten we wellicht de term grandslamtoernooi of major herdefiniëren?

Algemeen worden de titels van Roland Garros tot en met 1924 niet meegeteld, omdat het toernooi niet open was voor iedereen. Wie dieper de geschiedenis in gaat, ziet dat in de beginjaren van de overige grandslamtoernooien de deelname ook niet voor iedereen was weggelegd door de reglementen. Daarom is het beter om naar objectieve criteria te kijken om te bepalen of een tennistoernooi als major mag worden aangeduid. Voorstel van de criteria:

- In hoeveel hoofdcategorieën wordt er getennist (mannenenkel en –dubbel, vrouwenenkel en –dubbel en gemengd dubbel)?
- Is het een internationaal en voldoende groot deelnemersveld?

We gaan dit bekijken voor de grandslamtoernooien, de wereldkampioenschappen gras, indoor en gravel en de Olympische Spelen in de periode 1896-1924, tijdens de Olympische jaren. Vanaf 1924 werden de huidige grandslamtoernooien als major beschouwd. Over die definitie na 1924 bestaat geen discussie.

IS HET EEN VOLDOENDE GROOT DEELNEMERSVELD?

In onderstaande tabel is per toernooi te zien, hoe groot het deelnemersveld was bij het herenenkelspel. Enkel de Olympische jaren zijn weergegeven. Vetgedrukt de edities met meer dan dertig deelnemers in het hoofdschema.

	1896	1900	1904	1908	1912	1920	1924
<i>Australian Champ.</i>	nvt	nvt	nvt	15	12	26	40
<i>Roland Garros</i>	14	?	8	18	?	?	16
<i>Wimbledon</i>	30	34	62	69	81	128	128
<i>US Championships</i>	55	56	84	146	160	128	82
<i>Olympische Sp.</i>	15	15	34	45	49	41	82
<i>W. Hard Court Ch.</i>	nvt	nvt	nvt	nvt	32	30	70*
<i>W. Cov. Court Ch.</i>	nvt	nvt	nvt	nvt	13*	44	42*

IS HET EEN INTERNATIONAAL DEELNEMERSVELD?

In onderstaande tabel is per toernooi te zien, hoe internationaal het deelnemersveld was in het herenenkelspel. Wederom zijn enkel de Olympische jaren weergegeven. Vetgedrukt de edities met vijf of meer nationaliteiten in het hoofdschema.

	1896	1900	1904	1908	1912	1920	1924
<i>Australian Ch.</i>	nvt	nvt	nvt	2	5	1	2
<i>Roland Garros</i>	2	?	1	1	?	?	1
<i>Wimbledon</i>	2	1	4	7	9	19	16
<i>US Championship</i>	1	2	5	2	2	1	9
<i>Olympische Sp.</i>	7	4	2	10	12	13	21
<i>W. Hart Court C.</i>	nvt	nvt	nvt	nvt	10	9	14*
<i>W. Cov. Court C.</i>	nvt	nvt	nvt	nvt	5*	9	7*

* Bij het WCCC zijn de edities 1913 en 1923 weergegeven, bij het WHCC 1923

IN HOEVEEL HOOFDCATEGORIEËN WORDT ER GETENNIST?

In onderstaande tabel is per toernooi te zien vanaf wanneer er in een bepaalde categorie wordt getennist. Vetgedrukt staat aangegeven in welk jaar de laatste categorie is toegevoegd aan het programma. Opvallend genoeg is dat bij alle toernooien het damesdubbel.

	<i>herenenkel</i>	<i>damesenkel</i>	<i>herendub.</i>	<i>damesdub.</i>	<i>mix</i>
<i>Australian C.</i>	1905	1922	1905	1922	1922
<i>Roland Garros</i>	1891	1897	1891	1907	1902
<i>Wimbledon</i>	1877	1884	1884	1913	1888
<i>US Champ.</i>	1881	1887	1881	1889	1892
<i>Olymp. Sp.</i>	1896	1900	1896	1920	1900
<i>WHCC</i>	1912	1912	1912	1914	1912
<i>WCCC</i>	1913	1913	1913	1919	1913

CONCLUSIE

Ruwweg is er een scheidslijn te trekken bij de oprichting van de ILTF in 1913. Vóór 1913 voldeden alleen de Olympische Spelen grofweg aan de eerder gestelde criteria van een voldoende groot en internationaal deelnemersveld verdeeld, over de hoofdcategorieën. Het is plausibel om alle edities van de Olympische Spelen tot en met 1924 als major mee te laten tellen.

De Australian Championships kregen pas in 1922 een volwaardig programma in alle categorieën. Nadat het officieel tot grandslamtoernooi werd uitgeroepen in 1924, werd het toernooi steeds groter en internationaler. Daarom is het niet logisch om de Australian Championships voor 1924 reeds als major te beschouwen.

Op de US Championships werd er weliswaar vanaf 1889 al in alle categorieën getennist. Ook was het deelnemersveld direct vrij groot. Echter, de buitenlandse inbreng was in de beginjaren vrij beperkt. Toen het toernooi in 1924 de status van grandslamtoernooi kreeg, kwamen er snel meer niet-Amerikanen naar New York.

Wimbledon is het oudste tennistoernooi ter wereld en mede daardoor het meest prestigieuze. In de beginjaren was het deelnemersveld weliswaar al vrij snel redelijk groot, maar wel heel erg Brits gekleurd. Bovendien werd pas in 1913 het damesdubbel toegevoegd aan het programma. In hetzelfde jaar werd Wimbledon omgedoopt tot World Grass Championships en kreeg het toernooi ook een nog internationaler deelnemersveld. Daarom is het plausibel om pas vanaf 1913 de titels van Wimbledon als grandslamtitels te beschouwen.

Tussen 1912 en 1923 werden onder de vlag van de ILTF de World Hard Court Championships en World Covered Court Championships georganiseerd. Op beide toernooien werd meestal in alle categorieën gespeeld. Bovendien was het deelnemersveld vrij groot en vaak internationaler dan op de Australian Championships en US Championships. Het is daarom logischer om deze wereldkampioenschappen als major te laten tellen tussen 1912 en 1923.

Dat de titels op Roland Garros tot en met 1924 niet meetellen als major, is normaal gezien het beperkte deelnemersveld.